

VILÁG PROLETÁRJAI, EGYESÜLJETEK!

VIII. (XXIV.) ÉVFOLYAM, 24. SZÁM 2013. JÚNIUS 15.

200 FORINT

A Szabadság

MUNKÁSPÁRTI HETILAP

www.aszabadsag.hu

www.munkaspart.hu

1082 Budapest, Baross utca 61.; Telefon: 06(30)307-1166

TRAGÉDIA, NEM POLITIKA

FOTÓ: KOSZTICSÁK SZILÁRD /MTI

BALSZEMMEL

Thürmer Gyula

MI A BAL SZEMÜNKKEL NÉZÜNK A VILÁGRA. ÍGY SOK MINDENT ÉSZREVESZÜNK, AMIT CSAK A JOBB SZEMÜNKKEL NEM LÁTNAUNK. MÁSKÉNT IS LÁTJUK A VILÁGOT, MONDJUK ÚGY, BALSZEMMEL. EZUTÁN MINDEN SZÁMUNKBAN ELMONDJUK, MIKÉNT IS LÁTJUK AZ ÉPPEN ESEDÉKES ESEMÉNYEKET A SAJÁT POLITIKAI ÉRTÉKÍTÉLETÜNK ALAPJÁN, BALSZEMMEL.

AZÉRT A VÍZ AZ ÚR

Kezdem a legfontosabbal: mire e sorokat olvassák, az ország túl van az árvíz nehezen. A víz már csak ilyen: ha kedve tartja, jön, az ember pedig nem tehet mást, mint hogy védekezik. Petőfi óta azt is tudjuk, hogy hiába van felül a gálya, azért a víz az úr. Ráadásul lehet akár milyen a gálya, magángálya, állami gálya, közösségi gálya, EU-gálya vagy nemzeti gálya, nem számít. Az úr a víz.

Ráadásul olyan úr, ami ellen nem lehet egyedül védekezni. Néhány gazdag most is úgy gondolta, hogy vesz magának egy takaros kis mobilgátat, és az ő Duna-parti villácskájának nem lesz baja. De lett! Ugyanis a fránya víz a gáton valóban nem jött át, de oldalról igen, ahol nem volt takaros kis magángát. Szóval, a víz ellen vagy együtt, vagy sehogy.

Más szóval, összefogás nélkül nem megy. Nevezhetik akár nemzeti összefogásnak is. Nincs ezzel baj, még akkor sem, ha 2010 tavasza óta kis hazánkban minden nemzeti, talán túlon túl is az. Milyen szegények is voltunk régen! Szerencse, hogy Petőfi írt nekünk egy Nemzeti dalt. Legalább az volt, ja, és persze a nemzeti öntudat, amiből időről időre több van, mint ami kis térségünkben elfér. De ma már van nemzeti kormány is, nemzeti összefogás, nemzeti összetartozás, minden, ami vágya a magyar szívnek.

Mit nem tetszik érteni? Hogy a nemzeti erőforrás minisztériumból miért csináltak emberi erőforrás minisztériumot? Kérem, ne tessék szocliberális módon gúnyolódni! Tessék inkább hívni a nemzeti összefogás vonalát, és pénzzel támogatni a rászorulókat! Csak

zárójelben jegyzem meg: kíváncsi lennék, hogy hány hívás érkezik külföldi nemzettársainktól, akikkel most olyan nagy nemzeti összetartozásban vagyunk.

A kormány ezúttal a helyén volt, a miniszterelnök személyében testesítette meg a nemzeti összefogást. Sőt, működtette az államgépezetet! Emlékeznék még az idei márciusi órára? Hát arra tényleg senki sem számított, de azért egy kicsinykével több idő kellett ahhoz, hogy az állam különböző szervei egymásra találjanak, mint ami normálisan elvárható. Különösen, ha esik a hó. Amíg az állam szervei egymásra találtak, az átkozott hó, ami mindenért felelős, addig ezrével zárta egy-két napos fogságba az autósokat.

Most nem ez történt. A miniszterelnök nem csak ellátogatott a katasztrófa-elhárítás központjába, hanem saját kezébe vette az ügyeket. Még egyszer nem csinálunk olyan kuplerájt, mint márciusban! – mondhatta kollegáinak, akik ezúttal nem jutottak média-főszerephez, s a televíziós képernyőkön csak a miniszterelnök mögött állhattak.

Mit nem mondanak ezek az MSZP-ek! Hogy „a miniszterelnök csillapíthatatlan kampányjelenléte is nehezítette” a védekezést? Baromság! Németországban is volt árvíz, Merkel kancellár is felült a helikopterre, és elment a legnehezebb helyekre. Jó, nem irányította közvetlenül a védekezést, mint Orbán. Kapott is érte kritikát, mondván, hogy annak idején Gerhard Schröder csizmában és katonadzsekiben állt a gátakon. És? Mi és? Megnyerte a választást.

A valóság az, hogy választást nálunk is sokan szeretnének nyerni. Csizma is van, katonadzseki is akad, úgyhogy előre, ország népe! A választás szót azonban ki

ne ejtsétek a szátokon, mert az összefogás a fontos! – küldték a vezérek híveiket a gátra. Mit is gondolna rólunk a nép? Azért jövünk ide, hogy szavazatokat szerezzünk? Szó se róla! Mi segíteni vagyunk itt, ha nem tudnák.

A Jobbik azért nem bírta a dolgokat a véletlenre. Arra az esetre, ha valamelyik választópolgár nem tudná, hogy kire kell szavazni jövőre, a Jobbik ellátta az embereit sárga Jobbik feliratú mellényekkel, másokat meg „Jobbik – árvízvédelem” jelzésű trikókkal. Gondolják csak el! A víz jött, csak jött, nekik meg trikóra is tellett időből és pénzből.

Mesterházy Attila is végigtekintett az árvízvédőkön, és mint egy hadvezér közölte: „Büszke vagyok arra, hogy köztük vannak az MSZP tagjai és szimpatizánsai is!” Az LMP? Az igen! Sok fényképpel demonstrálta, hogy Schiffer úr és mások lapátokkal a kezükben küzdenek a Margitszigeten, vagy legalább is lapát van a kezükben. A kormánynak meg megüzenték, hogy kérjenek pénzt az EU-tól.

A DK-s főnök Gyurcsánynak is a Margitsziget volt a vonzó, de a nemzeti összefogás szándéka nem tartott soká, mert június 16-ra mindjárt meg is hirdettek egy „rendszerbuktató demonstrációt”. Bajnai megüzentte, hogy összefogásra van szükség, és az internetes oldalukon szorgalmasan tüntették fel azokat a helyeket, ahol igény van munkásra. Szóval, fogjuk meg és vigyék!

A parlamenti ellenzéki pártok mind-mind tudatták a magyar néppel, hogy nélkülük a vizet nem lehet legyőzni. Még két nap, mondta a miniszterelnök a hét elején, és közel leszünk ahhoz, hogy sikert jelenthessünk be.

Rendben, legyőztük a vizet. De mi lesz holnap? Nem jön többé nagy víz? Mi lesz, ha a természet csapása nem a víz formájában jön? Mi lesz, ha nem is a természet mér ránk csapást, hanem az európai és a világkörnyezet? Képes-e a mai magyar „gályánk”, a mostani rendszer felszínén maradni, megmenteni az országot?

THÜRMER GYULA

HÉTBŐL-HÉT

MIT GONDOL A MUNKÁSPÁRT?

RÖVID HÍREK – RÖVID KOMMENTÁROK

1. „Az én prioritásom: ember, magyar, demokrata” – mondta Bajnai Gordon, az Együtt 2014 vezetője. A milliárdos politikus prioritások felállítását javasolta az összes magyarnak.

Munkáspárt: Bajnai Gordon mindezt a Budai Liberális Klub lelkes hallgatói előtt mondta. Ők helyén is értékelték prioritásait, nekünk, az egyszerű embereknek lefordítanánk a „magyar demokraták reménységének” szavait. Bajnai az „emberen” azt érti, hogy ő egymaga. Mindenki más érdektelen, mint ahogy bizonyította azt a Wallis meghatározó vezetőjeként a halálba menekülő libatenyésztők kapcsán. A „magyar” Bajnai Gordon értékrendjében legközelebbi üzlettársait jelenti. Igen, ők a második számú prioritás, akikkel számolnia kell. Harmadik kategória, a „demokraták” – nos, azok Gyurcsány- és Mesterházy-félék, akikkel meg kell állapodni, hogy működjön az első két „prioritás”.

2. Emberlenség miatt jogerősen 12 év fegyházbüntetésre ítélte kedden a Debreceni Ítéltábla azt a taktaszadai férfit, aki 2011-ben elhanyagolta beteg édesanyja ápolását, majd később másoknak sem engedte, hogy segítsenek rajta.

Munkáspárt: Első hallásra bulvárlapokba illő ez a tragikus hír. Azonban gondolják meg, előfordulhatott volna ez egy olyan rendszerben, amely az embert, az emberi életet tartja a legfontosabbnak? Amely nem liberális áljogokkal törődik, hanem, ha kell, azonnal és gondolkodás nélkül karhatalmi eszközzel védi meg a szerencsétlen asszonyt? Ahol a szomszéd, a körzeti megbízott cselekedni is mer, mert számíthat a rendszer támogatására? A válasz egyébként igen: előfordulhatott volna. De maga a népi demokrácia mindent megtett azért, hogy erre semmi esély se legyen. Ma egy gyengécske bírósági ítélettel mossák tisztára a lelkiismeretüket a hatalom gyakorlói.

3. Családi napköziben is teljesíthető lesz az óvodáztatási kötelezettség a gyerek hároméves korától – döntött a parlament, egyhangúlag elfogadva az LMP-s képviselők javaslatát a köznevelési törvény módosítására.

Munkáspárt: Ez a törvény-módosítás két dolgot jelent. Egy: fellazulnak a köznevelés kritériumai, a kapitalista állam újabb szociális társadalmi kötelezettségét adja fel. Kettő: lehetővé válik a magántőke még nagyobb megjelenése az oktatásban, hogy a gazdag és szegény gyerek esélyei már három éves korban elváljanak. Mert a „családi napközi” – ugye értjük, hogy magánóvoda – nem kevésbe fog kerülni a kedves szülőknek. Mindezt amúgy a legszebb gyermekmentő jelszavak jegyében teszik az LMP-s ZSDSZ-utódok.

4. Óriásplakáton búcsúztak egy nyugdíjba vonuló tanítónénitől a Városligeti általános iskola diákjai.

Munkáspárt: Meggyőződésünk, hogy Judit néni nagyszerű tanárember. Egy másodpercig sem jutna eszünkbe őt bántani. Mint ahogy azokat a lurkókat sem, akik bájosan mosolyognak a többszázezer forintba kerülő mega-hirdetéseken. Csak valahogy rossz szájíze van annak a köszönetnek, ahol másodlagos a virág, a személyes rajz, s nem az egyszerű emberi köszönet dominál, hanem a „szülők összedobják az óriásplakátok árát”, sőt mindezt „műsorfolyammal erősítették, fellépett a Városligeti Nagycirkusz is”. Judit néni nem tehet erről, számára őszinte tiszteletünk és elismerésünk. Mi az ő apropóján – így évről táján – azon pedagógusok előtt is tisztelgünk, akik áldozatos munkájukért leépítést, elmaradt fizetésemelést, hihetetlen rossz körülményeket kapnak ettől a „nagyszerű” világtól.

5. Egy uhu telepedett a szegedi József Attila Tanulmányi és Információs Központ bejárata fölé, ahol éppen a kínai delegáció fogadása tartott. Az ezt követő sajtótájékoztatón Újhelyi István, a parlament MSZP-s alelnöke azt mondta: „égi jelnek tekintí a madár látogatását, ami azt jelzi, hogy van jövője a két ország közötti oktatás együttműködésének”.

Munkáspárt: A kínaiakkal együttműködni majd hogyan nem kötelező. Hülyeségeket beszélni közben, nos, azt talán mégsem lenne muszáj... A keleti ember tiszteli a természeti jeleket, Újhelyi úr megnyilatkozása azonban éppen ezek kigúnyolását jelentette.

6. Nincs komoly befektetői érdeklődés a városligeti Vidámpark helyét átvevő új budapesti vidámpark létrehozására. A mostanit szeptember 30-án bezárják.

Munkáspárt: Egy újabb példa arra, hogy a bő húsz éve üzemelő rezsimnek mi jelent értéket. Nos, a gyermek, a hagyomány egészen biztosan nem.

7. Tavaly a Profi év végi kivonulásával együtt is tovább nőtt a külföldi diszkontláncok részesedése a hazai kiskereskedelmi forgalomból.

Munkáspárt: A diszkont a tőkés kereskedelem egyik legravaszabb formája. Ilyen cégek például a Penny Market, a Lidl, az Aldi. A diszkont a szegényebb rétegeket célozza meg, azok pénzét veszi el, akik a nagy hipermarketeket sem engedhetik meg maguknak. A diszkontcégek az alacsony árat úgy érik el, hogy a világ legolcsóbb helyeiről szerzik be az áruikat. A hazai termelőktől csak akkor vásárolnak, ha azok nagy árengedményt adnak, ezt viszont csak rövid ideig bírják. A diszkontcégek ezáltal tönkre teszik a hazai termelőket és kereskedőket. A szegényebb rétegeknek nem marad választási lehetőségük, marad a silány, ám úgy-ahogy megfizethető minőség, mert a magyar üzletek sorra zárnak be. A diszkontok milliárdokra tesznek így szert, még a csökkenő lakossági fogyasztás mellett is. Egyes termékeken kicsi a hasznuk, de nagy az össznyereségük, hiszen sok ember nagybevásárlásokra is ezekbe a boltokba megy. Már a piac helyett is.

KILAKOLTATÁS KŐBÁNYÁN A „NEMZETI MINIMUM” JEGYÉBEN

„Nem értem, miért baj, ha csökken a népesség?” – gondolkozik hangosan egy középkorú férfi a X. kerületi Kápolna u. 13. szám alatt lévő lepusztult ház előtt, ahová az otthonvédők kivonultak tiltakozni. Tizenegy tagú családot akar utcára tenni a hatalom. S ezért árvíz idején kivezényel rengeteg rendőrt. Talán százötvenen is lehettek a rohamrendőrökkel együtt. Mivel a családanya azt kiabálta, hogy kiugrik az önkormányzati lakás ablakán, kihívták a tűzoltókat is, és ponyvát akartak elhelyezni a ház alatt. Hosszú, idegborzoló játék kezdődött. A ponyvát felfűjték. Ott pöffszkedett, mint egy horrorisztikus játszóház, ami hamarosan maga alá temeti az életet. Aztán, valamiért kiment belőle a levegő. Majd újra és újra! Fákat is kivágtak annak érdekében, hogy az öngyilkosságot megakadályozzák, és

„NEM MARADT MÁS ESZKÖZÜNK, MINT A HATÁROZOTT FELLÉPÉS A CSALÁDÉRT, MAGUNKÉRT, SAJÁT LELKIISMERETÜNKÉRT, HISZEN A KŐBÁNYAI ÖNKORMÁNYZAT VEZETÉSE MÉG CSAK ANNYI MEGÉRTÉSSEN SEM RÉSZESÍTETTE A CSALÁDOT, HOGY LEGALÁBB ADDIG MARADHASSANAK ÖNKORMÁNYZATI BÉRLAKÁSUKBAN, AMEDDIG A GYEREKEK BEFEJEZIK AZ IDEI TANÉVET. NINCS HOVÁ MENNIÜK. EL AKARJÁK VENNI TŐLÜK A GYEREKEKET, ŐKET PEDIG AZ UTCÁRA AKARJÁK TENNI.”

a kilakoltatást végrehajthassák.

A fent említett úr, Sóvári Ferenc, önálló bírósági végrehajtó - vár. Tudja, hogy a hatalom nem a néppel van, és győzni fog. Most még... Aztán majd a víz lesz az úr úgyis.

„Menjenek be a lakásba és akadályozzák meg!” – mondta hivatali súlyának megfelelő bölcsességgel a jegyző Urbán Éva munkáspárti aktivistának.

És utána mi lesz? Élet az utcán vagy az öngyilkosság másfajta módja?

A Magyar Szociális Fórum korábban szerette volna elérni, hogy a család legalább addig maradjon otthonában, amíg a nyugdíjintézettől meg nem kapják az édesanyának járó pénzt, melyből rendeznék az adósságukat, vagy albérletbe költözhetnének. Valamint, ameddig a gyerekek be nem fejezik az idej tanévet. Kérésüket azonban elutasították. A többi közt azzal az indokkal: ha engednének,

akkor a hasonló cipőben járó további több száz családnak is engedményt kellene tenniük - írja az MSZF. Nem maradt más eszközünk, mint a határozott fellépés a családjért, magunkért, saját lelkiismeretünkért, hiszen a kőbányai önkormányzat vezetése még csak annyi megértésben sem részesítette a családot, hogy legalább addig maradjon otthonában, ameddig a gyerekek befejezik az idej tanévet. Nincs hová menniük. El akarják venni tőlük a gyerekeket, őket pedig az utcára akarják tenni – tette hozzá Simó Endre.

Kőbányán 800 család ellen indított pert az önkormányzat adósságuk miatt, közülük hét családot ezekben a napokban lakoltatnak ki.

A lakásban az Otthonvédelmi Tanács, a Koppány csoport tagjai védik a családot, kint a Munkáspárt, a Magyar Szociális Fórum, más szervezetek és magánszemélyek.

Az otthonvédők ereje feszül a hatalommal szemben. Lapzártánkkor, kedden koraeste a rohamrendőrök elkezdték a lakás kiürítését.

Az emberség néz farkasszemet a kapitalizmus könyörtelenségével. Rémmese ez a javából! Akkor se tűnik el, ha kinyitod a szemed. Nincs vége. Folyik a fárasztás, játék az emberekkel... Mert az ember számukra nem tényező, csak egy kis, eldobható játék.

MUNKÁSPÁRTI AKCIÓK MISKOLCON ÉS SZEGEDEN

Miskolcon, a Szinva teraszon gyűjtötték aláírást a borsodi aktivisták Fülöp Józsefné vezetésével. Már elfogyott az újság és a program is, de az érdeklődők még mindig jöttek és jöttek.

A helyi devizahitelek vezetőjekemény szavakkal ostorozta az embertelenség tobzódását Magyarországon.

Szegeden a Marx dombormű alatt tartottak rendezvényt a csongrádiak.

Minden szegedi aktivista dolgozott. Ifj. Nagyvári László saját módszerével népszerűsítette a propagandaanyagokat: csipeszekkel függesztette ki egy zsinagra, hogy minden járókelő láthassa.

Fogarasi Zsuzsanna alelnök mindkét

rendezvényen részt vett, személyesen is segített a szórólapok osztásában, beszélgetett az aktivistákkal és a helyi érdeklődőkkel.

APÁK NAPJA

Apák... Nagyapák... Fiúk. Hányszor emlékezünk rájuk? Mikor gondolunk arra, hogy milyen keveset élnek, hogy egyre alacsonyabb az átlagéletkoruk? Őket küldik először a frontra, a gátakra, a tűzbe, a fagyba. Ők végzik a legnehezebb fizikai munkát. És ők neveltek, nevelnek bennünket az érdes valósággal való birkózásra, a logikus gondolkodásra, igazságra, elvhűsre. Szeretnek minket, ahogyan senki sem képes, s aminek hiánya hatalmas űrt hagy az emberi lélekben.

Milyen az élet apa nélkül? Kegyetlenül sivár. S akinek „csak volt” apja, tudja, milyen mély fájdalom elveszíteni Őt.

A liberális világ hányszor mocskolja be az apa képét? Naponta bemocskolja, méltatlan helyzetbe kényszeríti, megalázza. S ami végképp kegyetlen, nincsenek legális eszközök, amivel az apák harcolhatnának jogaikért. Mert embertelen törvények az apát másodrendű szülőnek tartják. Kérdőívek hamarabb tüntetik fel a gyám opciót, mint az apát. Sok országban, így Magyarországon sem szerepel az apa neve a személyazonosító iratokon. Nemcsak az apa számára sértő, hanem a gyermek számára is, akit apja nevelt fel az anyával együtt, vagy nélküle.

Sonora Smart Dodd megalapította az Apák Napját. Apja William Jackson Smart egyedül nevelte fel hat gyermekét az USA-ban. Abban az országban, ahol napjainkba egyenesen semmibe veszik az apákat, sokszor zsarolják őket, igaztalan vádakkal támadják. Több apa halt meg a hatalom megaláztatásai következtében, mit ahányan odavesztek a háborúkban.

Az első Apák Napja 1910. június 19-én volt Spokaneban. Magyarországon június harmadik vasárnapján ünneplik. Sajnos kevesen, és nem sok szó esik róla a liberálisok által uralt médiában, s az EU-kompatibilis parlamentben meg egyáltalán nem.

Számos apa neveli gyermekét, vagy gyermekeit egyedül, nehéz körülmények között. S a társadalom úgy tesz, mintha minderről nem tudna, mintha csupa nő nevelne gyereket, és egyetlen férfi sem. Ez korántsem így van. A magyar jogi gyakorlat sem kedvez az apának.

A napokban megkeresett egy gyerekeiért harcoló férfi. Kérte, hogy segítsen neki. Döbbenet hallgattam történetét, s eltiltott gyermekeinek beszámolójától valósággal sokkot kaptam. A történetét nem írhatom meg, mert fél, hiszen a törvény nem őt és gyermekeit védi, hanem a vaskalapos ostobaságot.

Nem árt tudni, hogy az öngyilkosságot elkövető fiatalok több mint hatvan százaléka apa nélkül nőtt fel. Nem árt tudni, hogy az apákat hazánkban is diszkriminálják... és ideje lenne cselekedni!

Boldog Apák Napját kívánunk minden kedves édesapának!

FOGARASI ZSUZSANNA

A KAPITALIZMUS ÁLDOZATAI

Fizetős pokol

A kapitalizmus társadalmi költségei mindig a népre terhelődnek, mégpedig gigantikus súllyal. Az egész világ eladásításának, a levegő, a víz és a természeti környezet szennyezésének, a nyersolaj és a többi természeti kincs kitermelésének, szállításának és feldolgozásának költségei; a „növényvédő” vegyszerek, a módosított génállományú élelmiszerek, az elektroszmog, a radioaktív sugárzás és az egyéb sugárfertőzések egészségügyi költségei; a munkanélküliségből, számtalan munka harmadik világbeli országokba való „kiszervezéséből”; az alacsony jövedelmekből, a magas adókból, az állandó inflációból, a tőzsdéi spekulációból, a bankoknak nyújtott óriási szubvenciókból, a tőkés érdekcsoportok lobbytevékenységéből; a globális fölmelegedésből, a hazugságyarak, a hülyítésipar és a fősodratú tömegtájékoztató, magyarán az egyre körmonfontabb és alattomosabb agyimosási technikák működtetéséből, a fogyasztásterror propagandájából; az öldöklési nagyiparból, az erőszakszervezetek fenntartásából, a korrupcióból, a széllel, főként végbélszéllel kereskedő politikusok eltartásából; a kábítószer-kereskedelemből, a pornóiparból és a prostitúcióból fakadó költségek; sorolhatnám őket napestig. Azt is velünk fizettetik meg, hogy hatalmas technikai és emberi apparátus bevetésével korábban soha nem ismert mértékben és mélységig spiclikednek ellenünk: lehallgatják és rögzítik a telefonbeszélgetéseinket, elolvassák az elektronikus leveleinket, rögzítik és elemzik, hogy mit böngészünk a világhálón, és mit töltünk le róla, mit vásárolunk és hova utazunk, kikkel barátkozunk, kikre szavazunk vagy nem szavazunk, és így tovább. Velünk fizettetik meg, hogy a térfelügyelő kameráikkal leskelődnek ránk. A mi rovásunkra működtetik a minden élőlényt megőrzítő riasztóberendezéseiket. Azért is mi fizetünk súlyos árat, hogy mindenünnen zúdul ránk a zenét imitáló hangszemét, a „multikulti” kábítás világzene fedőnevű ricsajozása. Páriává fokozták le bennünket a társadalom mérnökei. Lázadásra képtelen rabszolgákká vagyunk idomítva. Pokollá tették az életet – fizetős pokollá...

MOLNÁR MIKLÓS

„NEKÜNK KELL M

A közelmúltban A.T. aláírással érdekes levelet kapott pártunk elnöke. Érdekes, mert a máról szól, a mai problémákról. Érdekes, mert egy együtt gondolkodó, együtt érző, de mégis csak kívülálló ember írja le gondolatait. Ráadásul egy fiatalember. Neve egyelőre maradjon A.T., most inkább az az érdekes, hogy mit üzen nekünk. Kis rövidítéssel közreadjuk levelét.

TISZTELT THÜRMER ÚR!

Jelen pillanatban 26. életévemet taposó, az ország egyik legrosszabb helyzetében lévő régiójában élő fiatalember vagyok. Őszintén bevallom, eddigi életem során nem igazán szerettem a politikával foglalkozni, de jelen pillanatban már olyan dühöt érzek magamban, amelyet elfojtani nem lehet, s ezért egyedül a mai helyzetünket okolhatom.

Hol is kezdjem? Talán annak magyarázatával, hogy miért éppen Önnek címzem leveletemet, „miért pont Munkáspárt”?! Kissé szűk látókörű fiatalként – be kell valljam – pár héttel ezelőttig nem is tudtam, hogy maga a párt még létezik. Ezzel – remélem – nem váltom ki felháborodását. Ebből fakadóan nagyon megörültem, mikor rátaláltam pártjuk weboldalára és határozott örömmel konstatáltam, hogy 2014-ben Önök is igyekeznek „ott lenni a porondon”. Ezzel kapcsolatban ragadtam tollat, illetve, elnézést: billentyűzetet, erről szól a mai levelem.

Kezdem az elején. Nyilvánvaló, hogy az első lépés a köztudatba történő nagymértékű bekerülés, amelyet – olvastam a párt oldalán a nehézségeket – meglehetősen nehéz elérnünk. A mai modern világban, elsődleges információjukat az emberek nyilvánvalóan az Interneten keresztül szerzik. Nagyon kevés embert ismerek, aki napi rendszerességgel néz híradót, napilapok közül pedig nyilvánvaló, hogy a bulvárlapok viszik a prímet, mindennemű érdemi információt mellőzve. Ezért is elsődleges eszköz az Internet. Örömmel konstatáltam, hogy a ma legnépszerűbbnek számító közösségi oldalon is jelen vannak. A cél eléréséhez elsődlegesen itt kell minden szempontból megerősödni, rábírnai az embereket, hogy terjesszék az ott olvasott dolgokat és a párt programját. Ne féljünk felvállalni önmagunkat! A népszerűsítésnek eme módszere a legköltséghatékonyabb az összes közül.

Másodsorban – de egyáltalán nem elhanyagolható mértékben – fontos a személyhez szóló szóróanyagot eljuttatni az emberekhez, mivel a legfontosabb ahhoz a réteghez eljutnunk, akiknek az információszerzés nehézségekbe ütközik (bőven van ilyen) – csakis közvetlen anyagra tudnak reagálni. Nem szükséges követni a „Kormány” példáját. Sőt, felháborítóan tartom a pazarlasként, milliőkből szétküldözött konzultációs és önfényező levélhulladékot. Még értelmesen begyűjtani sem lehet vele, mert a színes papír nem ég jól. Itt ismét összefogásra van szükség. Terjeszteni kell a lerövidített programot, fekete-fehérben fénymásolva – fókuszálva a tényleges programcélokra – a méret és így a költségek csökkentése érdekében. Mivel a nagy mennyiségű fénymásolás szintén problémákba ütközhet költségi okokból, az összefogást rokoni, ismerősi körben felkért fénymásolásra értem.

Bizonyára mindenkinek van ismerőse vagy rokona, aki

irodában, egyéb helyen dolgozik, ahol elérhető a fénymásoló. Egy kósza, figyelmetlen ebédszünet során 50-100 példányt úgy le tud tekerni egy irodai gép, hogy az égvilágon senkinek sem tűnik fel. Kissé partizánmódszernek minősülhet ez az ötletem, de célokat elérni hasonló áldozat nélkül nem lehet. Ha szükséges, a programfüzetet egy vagy maximum kétoldalas Kiáltvánnyá kellene sűríteni, jól feltüntetett elérhetőségekkel, amely mindjárt jobban megragadja az emberek figyelmét, érdeklődését. Végzőként akár egy, a néphez szóló felszólítást is lehet eszközölni, „Össze kell fogunk, ha egyetértesz, terjeszd tovább!”

Akiben van egy kis realitásérzet, és nem visel politikai „szemüveget” maga előtt, ha megfelelően célratörő a megszólításunk, minden bizonnyal élni fog a lehetőséggel. A tartalomra mindenképp oda kell figyelni, hogy kiváltsa az emberek helyeslését. Nevezhetjük ezt akár egy mini „papírforradalomnak”, de gyanítom, hogy ilyen úton a párt jóval nagyobb népszerűsége tenne szert. Egy idevaló idézet, melyet jelenleg átvitt értelmezéssel kell figyelembe vennünk:

„A forradalom nem egy alma, amelyik leesik, ha megérett. Nekünk kell megráznai a fát.” (Che)

Ezt a jellegű kampányt halogatni nem szabad. Ezzel tölthető utolsó óráink, perceink múlnak. Az emberek szemének felnyitását MOST kell elkezdni, ha eredményt szeretnénk 2014-ben... Nem később.

A népszerűsítési dolgok után a következő tárgyalandó dolgom a program, abban – talán kivitelezhető – ötleteim feltárása. Mindketten világosan értjük és tudjuk, hogy a gazdaságunkat nem az „elmúlt nyócév”, sőt, nem is az „elmúlt 12 év” tette tönkre. Hazánk tönkremenetele már a rendszerváltás pillanatában és a nyereségehes privatizálás megjelenésével megkezdődött. Látjuk, mi lett belőle.

Felháborodással és mérhetetlen dühvel tölt el, hogy bármerre járok, bármerre nézek, mindenhol bezárt gyárok, vágóhidak, húskombinátok, laktanyák, és még sorolhatnám, mennyi minden vált az enyészetté. A programot, ahogy láttam - nagyon helyesen – a mezőgazdaság talpra állításának feladatával alapozzák meg. Nyilvánvalóan ez a legfontosabb alapkérdése a gazdaság fellendítésének. Ha sikerül ezt elindítani, máris beindulhat a munkahelyteremtés a mezőgazdaság révén.

Pár ötletem ide: régi katonai laktanyákat, vagy komplett infrastruktúrákat az államnak vissza kell vennie saját kézbe. Ezek rendbetételével – ha azok ráadásul mezőgazdasági területek környékén vannak – máris megoldható a mezőgazdasági dolgozók elhelyezése. Ezzel a programnak megfelelő – fiatalok lakáshoz jutása, lakáshoz való alkotmányos jog – célokat valósíthatunk meg. Hadd ne beszéljek a „szellemvárosainkról”

„TEGRÁZNI A FÁT!”

valamint „szellemházainkról”, ahol iszonyatos mennyiségű ember elhelyezését tudnánk ilyen módon megoldani.

Csak néhány példa:

- Pécsi magasház
- Nagykanizsai szellemház
- Kecskeméti szovjet laktanyák
- Nagyvázsanyi Kis-Moszkva
- Kiskunlacházi szovjet laktanya
- Szentkirályszabadja
- Tab – szovjet laktanya
- Aszódi laktanyák
- Kunmadarasi légbázis

És sorolhatnánk napestig az ilyen helyeket. A megoldás itt van a szemünk előtt, csak tenni kell érte. Nem mellékes, hogy ezen komplexumok újbóli élhetővé tétele érdekében, szintén hatalmas tömegeket lehet munkahellyel ellátni, a – sajnos – lenézett szakmák dicsőségét újból felemelni. Ha jobban belegondolunk, ezek felújításával akár a magyar kisvállalkozások, kisiparok erősítését is meg tudjuk oldani (csak egy példa a bútorgyártás, államilag kiírt pályázatra).

A mezőgazdasággal párhuzamban, vagy következő lépésként mezőgazdasági kisgép, majd gépgyártásra, valamint azok alkatrész-biztosítására is rá kell állnunk. Itt szintén könnyen kiaknázható a meglévő, elhagyatott ipari infrastruktúrák feljavítása, kipofozása. Nem fog menni egy lépésből. De minden kis lépés új munkahely, új lehetőség a népnek. Ezt a

legeggyűbb honfitársunk is egyből meglátná. Nem hangzatos külföldi befektetők kellene nekünk, a kulcs és minden más itt van a kezünkben. Ragadjuk hát meg!

A mezőgazdaságot elsősorban a hazai ellátásra kell optimalizálni, majd folyamatos fejlesztés után nyitnunk kell a keleti piacok felé. Ezt a programban is leírták. A legbutább cselekedet volt az orosz-ukrán és egyéb keleti piacoktól való elzárkózása az országnak. A mezőgazdasággal, az exporttal eszméletlen profitokra tudna szert tenni az ország, amelynek segítségével tovább növelhető a dolgozói kapacitás, majd később a bányászat felélesztése.

Mindketten tisztában vagyunk vele, hogy a bányák bezárása szintén egy privatizációs mellékzöngve volt. „Inkább a zsebemben pár millió, minthogy másnak adjak egy forintot” alapon történtek a bezárások. Mivel bányász családból származom, nagyon jól tudom, hogy a borsodi bányákban csupán ürügyként szerepelt az, hogy a további kitermelés gazdaságilag nem érte volna meg. Ez egy szemenszedett hazugság. Bárkivel beszéltem eddig, mindenhol hallom, hogy a szénbányáink még évekre elegendő tartalékkal rendelkeznek. Ezen szakma becsületét is vissza kellene állítanunk. Legfőképpen (és egyáltalán nem rosszindulatból) az aluliskoláztak, alacsony tanulási képességekkel bíró személyeket tudnánk hasznosítani. Bár igaz, őket mindkét területen, a mezőgazdaságban és a bányászatban is. A munkahelyteremtés egyértelműen valós, kézzelfogható tényvé válna.

Ezen két kulcsfontosságú ágazat fellendítésével – amely magával vonzza a többi szakma felfejlődését – lehet később az ipari beruházásokat megindítani.

Ha a gépezet egyszer beindul, és a nép látja, hogy napról napra, kis lépésekben valóban el tudnak helyezkedni az emberek, és élvezhetik az állam támogatását ebben, annak nem fog elmaradni a hálája.

Ha ennek a lehetséges felfejlődésnek akadályát képezi az EU által hozott intézkedések sokasága, egyszerű a megoldás: ki kell lépni – akár népszavazás kiírásával is.

Őszintén megmondom, a belépésünk óta annyi előnyét éreztem az uniónak, hogy nem kellett egyszeri külföldi utam alkalmával várni a határon és stempliztetni az útlevellem. Ennyi.

A magyar értelmiséget, jó képességű fiatalokat támogatnunk kell, hiszen rájuk épül hazánk későbbi fejlődése. Szomorú, hogy minden olyan fiatal, akinek bármilyen innovatív ötlete van, beruházók nélkül süket fülekre talál országunkban, és külföldön szerez elismerést találmányával, ami ezután nem a magyar ipar dicsőségét, fejlődését, és ennek vonzataként a magyar gazdaságot gyarapítja. A feltaláló egyéneket szigorúan az államnak kell felkarolnia, és életképes találmány esetén a megvalósításig támogatnia.

A sikeresség felé vezető úton egyetlen komolyabb akadályba ütközhetünk.

Valljuk be, hogy a magyar nép – helytelenül – a kommunizmushoz egyöntetűen az elkövetett erőszakos cselekedeteket csatolja önkéntelenül.

Fontos tényezőnek tartom – és lehet, ezzel nem ért egyet velem – a múltban történt erőszakos cselekedetektől való nyilvános elhatárolódást. Tudatosítani kell az emberekben, hogy a kommunizmus, mint ideológia nem erről szól, ez a kommunizmus már nem az a kommunizmus. Erre van is egy kissé banális mondatom, melyet gyakran hangoztatok: „A kommunizmus alapvetően egy remek ideológia, a baj csak az, hogy Magyarországon rosszul követték el.”

Remélem, ezzel nem sértem meg sem Önt, sem pedig a pártot, és remélem, hogy érti, milyen történésekkel kapcsolatban fogalmazom meg a mondatomat. Csak, hogy teljes legyen a kép, tággabb családi körben is volt olyan rokonom, aki ÁVH-s áldozat lett.

Most mégis Önöknek írom építő jellegű leveletem. Miért? Mert tudom, hogy tudnánk ezt másképp is csinálni. Amint gondolom, azt észrevette, a sértegetés nem áll szándékomban, levelemnek sem olyan a hangvétele.

Szomorúsággal tölt el, ugyanakkor nagyon elgondolkodtató, hogy ha ezek a gondolatok egy „huszonéves taknyos” fejében le tudnak tisztázódni és megfogalmazódni, akkor hogyan lehet, hogy egyetemet végzett közgazdászok és tudorok fejében, akik jelenleg vezetik országunkat, ez hogy nem ötlük fel? A válasz szerintem végtelenül egyszerű: nem is áll érdekükben ilyen jellegű változtatásokat eszközölni.

Remélem nem tartottam fel levelemmel, és köszönöm, hogy figyelmével megtisztelt annak elolvasása során. A népszerűsítéshez és a célok eléréséhez sok sikert kívánva, erőt, egészséget!

S végezetül még egy megszívlelendő idézet:

„Nézzük reálisan a dolgokat! Próbálkozzunk meg a lehetetlennel!” /Che/

A KÍNAI SAJÁTOSÁGÚ SZOCIALIZMUS: SZOCIALIZMUS VAGY VALAMI MÁS?

A SZABÓ ERVIN AKADÉMIA KINCSESTÁRÁBÓL

Lapunk előző két számában rövidítve ismertettük Thürmer Gyula előadását a SZEA legutóbbi ülésén. Ma az anyag befejező részét ismerhetik meg olvasóink.

AMIT KÍNÁBAN MÁSKÉNT CSINÁLTAK

A kínai sajátosságú szocializmus tanulmányozásakor a KKP cselekedeteit óhatatlanul összevetjük a kelet-európai, benne a magyar tapasztalatokkal. Mit csináltak ők másként?

A kínai reformpolitika, a reform és nyitás, a kínai sajátosságú szocializmus politikája több szempontból különbözik az európai szocialista országok reformjaitól.

A KKP ideológiai tételeinek megfogalmazásakor támaszkodott és támaszkodik a marxizmus alapos tanulmányozására. Magyarországon és más kelet-európai országokban az 1980-as években háttérbe szorult a marxizmus-leninizmus tanulmányozása. Helyét liberális polgári nézetek foglalták el.

Kínában, 1981-ben, első ízben tartották meg Marx Tökéjének összkínai tudományos vitáját. 1986-ban fejeződött be Marx-Engels műveinek kínai nyelvű kiadása 50 kötetben. Marx, Engels, Lenin művei ma is kaphatók a kínai üzletekben, és oktatják is a marxizmust az oktatási intézményekben.

A KKP nem számolta fel a múltját, nem ítélte el a korábbi szocializmust és annak vezető szereplőit. Nem volt a szovjet glasznosztyhoz hasonló kampány, amely a Szovjetunióban megtörte a párt gerincét. A Szovjetunióban – és részben Magyarországon is – az 1980-as években általánossá vált a múlt elvtelen kritikája, a „sztálinizmus” bírálata, ami elbizonytalanította az embereket.

A KKP Központi Bizottsága széles vita után 1981. júniusában határozatot fogadott el a „KKP történetének néhány kérdéséről”. Ezzel lezárta a múlt elemzését. Nem tagadták meg Maót, a forradalmat, Kína történelmét egységes egészként kezelték.

Kínában a KKP megvédte 1989-ben a munkásparaszthatalmat. Magyarországon és a többi szocialista országban a kommunista pártok összeomlottak, és nem voltak képesek megvédeni a szocializmust.

A kínai reform az első perctől kezdve meghirdette, hogy céljuk az emberek életszínvonalának emelése. Ez be is következett. A kínai ember ma jobban él, mint korábban, és van reális reménye arra, hogy holnap még jobban fog élni. Magyarországon az emberek életszínvonalának növekedése nem kötődött a szocializmus reformjához.

A KKP nem vett át külföldi recepteket. Nem másolta sem a gorbacsovi szovjet peresztrojka receptjét, sem a nyugati polgári demokrácia modelljeit. Magyarországon kimondatlanul is nyugati tőkés megoldásokat vettünk át.

Kínában nem került sor az állami tulajdonú vállalatok tömeges privatizációjára. Magyarországon már a rendszerváltás előtt megkezdődött az állami vállalatok magánosítása.

A KKP nem engedte ki a kezéből az ellenőrzést a makrogazdasági mutatók fölött. Magyarországon a

szocializmus utolsó időszakában a kormány szerepe a gazdasági folyamatokban lényegesen csökkent.

Kínában a föld és az ásványkincsek az állam tulajdonában vannak. A termőföld a helyi lakosok „kollektív tulajdonában” van, akik „szerződéses gazdálkodási joggal” rendelkeznek a föld felett. A földet használók a helyi népi kormánynak „földhasználati díjat” fizetnek.

A KÍNAI SAJÁTOSÁGÚ SZOCIALIZMUS: SZOCIALIZMUS VAGY VALAMI MÁS?

Mit jelent a kínai sajátosságú szocializmus? Szocializmust vagy valami mást? A tőkés világ szakértői tagadják, hogy a kínai modellnek bármi köze is lenne a szocializmushoz. Érthető is. A tőkés körök ma mindenáron azt akarják bebizonyítani, hogy a szocializmus meghalt, kommunisták nincsenek. Tólos Barna, az egyik legismertebb magyar Kína-szakértő a következőket írja:

„A „kínai modell”, vagyis a jelenlegi kínai társadalmi-gazdasági és politikai-ideológiai rendszer jellegének és lényegének a korábbi meghatározásánál senkit ne zavarjon az, hogy a KNK és a KKP mai vezetői továbbra is „sajátosan kínai színezetű szocializmusról” és „szocialista piacgazdaságról” beszélnek. Ezek csak rituális szavak, amelyeket a – minden emberi hibájuk és gyarlóságuk ellenére – Kína függetlenségének visszaszerzéséhez és a kínai nemzet felemelkedéséhez kétségtelenül hozzájárult „kommunista ősök oltáránál” rendezett szertartások alkalmával illik ismételtetni. Egyébként is, „kommunistának” tekinthető-e az a párt, amely olyan mértékben tolerálja a jövedelmi és vagyoni különbségeket, ahogyan az az előzőekben ismertetett adatokból kiderült, továbbá a legügyesebb és legsikeresebb „hazafias tőkéseket” felveszi a pártba, s példaképül állítja a dolgozó tömegek elé? Ez a rendszer ma már kapitalizmus a javából, mégpedig annak az a sajátos, kelet-ázsiai formája, amelyet fentebb már jellemeztem, s amely sok tekintetben lényegesen különbözik az általunk jobban ismert amerikai és nyugat-európai modelltől.”

Kína megítéléséről vita folyik a nemzetközi munkásmozgalomban is. Az aggodalom jogos. Ma a munkásmozgalmat fenyegető legnagyobb veszély a kapitalizmussal való kiegyezés, az opportunizmus és ennek alapján a marxizmus újtjáról való letérés, a revizionizmus.

A Görög Kommunista Párt 2013. évi 19. kongresszusára készült tézisek markáns álláspontot fogalmaznak meg:

„A mai Kínában a KKP irányítja a tőkés fejlődést, és a Szocialista Internacionáléval tartanak fenn kapcsolatokat.

E folyamatok, és különösen a „vegyes gazdaságról” vallott nézetek, amelyeket korábban a szociáldemokraták hirdettek, valamint a „piaci szocializmus” koncepciója negatívan hatnak a kommunista mozgalomra, és különböző módokon ellene használják fel. Egyes kommunista pártok, amelyek letértek a marxizmus-leninizmus útjáról, Kínát a „szocialista fejlődés modelljeként” állítják be.”

Nem érthetünk egyet azokkal a véleményekkel, melyek szerint Kína államkapitalista képződmény, vagy akár teljesen tőkés ország. De nem érthetünk egyet azzal sem, hogy a kínai szocializmust tekintsük a 21. századi szocializmus modelljének.

A kínai sajátosságú szocializmus, ahogyan a nevében is benne van, a kínai viszonyoknak megfelelő modell. Alapos tanulmányozására és a tapasztalatok általánosítására van szükség. De másolni a kínai modellt Európában ugyanúgy hiba lenne, mint az európai modellt minden továbbiak nélkül alkalmazni Kínában.

A Munkáspárt úgy véli, hogy a marxizmus-leninizmust minden pártnak a saját viszonyai között kell alkalmaznia. Az alkotó alkalmazás azonban nem jelentheti a közös törvényszerűségek felülbírálatát.

Kínában szocializmusról beszélünk, mert a politikai hatalom a Kommunista Párt kezében van. Az alapvető termelőeszközök állami, illetve közösségi tulajdonban vannak. Érvényesülnek a tervgazdálkodás követelményei. Az emberek alapvetően a munkájuk alapján részesednek a megtermelt javakból.

A kínai szocialista piacgazdálkodás elve jelentős mértékben emlékeztet Lenin új gazdasági politikájára, a NEP-re. A NEP-et 1921–1931 között alkalmazták az akkori Szovjetunióban. Engedélyezték magáncégek alapítását, a mezőgazdasági termék-beszolgáltatást 20 százalékra csökkentették, az ipar irányításában csökkentették az állami beavatkozást. Külföldi cégeknek koncessziót adtak egyes természeti kincsek kitermelésére. A 20-as évek közepére a magánvállalatok aránya elérte a 8 százalékot, de ezek a vállalatok adták az ipari termelés 26 százalékát. A mezőgazdaságban a nagyparaszti gazdaságok az összes gazdaság 3,5–4 százalékát adták. Kialakult a tőkés vállalkozói réteg, amely a lakosság 1,6 százalékát tette ki. A tőkés vállalkozói réteg fontos utánpótlási forrása volt a kisárutertermelő szféra, amely az össztermelés 51 százalékát adta. A sikeresebbekből valódi tőkés vállalkozók lettek.

A szocializmus gazdasági irányításában minden reform lényegében azt jelenti, hogy átveszünk bizonyos elemeket a tőkés gazdaság eszköztárából. Ilyen szempontból minden reform engedmény a kapitalizmusnak. De olyan engedmény, amely segítheti a szocializmus túlélését.

Nem szabad elfelejteni, hogy a tőkés körök a reformok ösztönzésével nagyon is önző célokat követnek. Mít ír Kornai János akadémikus?

„Rövid távon üdvös a reform minden olyan mozzanata, amely a kortárs nemzedékek életét akár egy kissé megkönnyíti. Hosszú távon pedig a reform eróziót indít el a klasszikus szocialista rendszer alapjaiban, felbomlasztja annak hatalmi struktúráját, az eszmék és az erkölcsök feletti uralmát. Ezzel előkészíti a talajt a valóságos rendszerváltásra.”

Az alapkérdés az, hogy meddig megy el a reform? A múlt tapasztalatát nincs jogunk elfelejteni. Magyarországon 1968-ban

vezették be a gazdaságirányítás új rendszerét, ami lényegében a lenini NEP kibővített formája volt. A magyar gazdaságban uralkodóvá vált a piac, amely megszülte intézményeit, és végül az új burzsoáziát, amely 23 éve megdöntötte a szocializmust.

Kínában kétségtelenül megjelent egy új vállalkozói, tőkésosztály, amely erősödik. A tőkés réteg politikai érdekei ma egybeesnek a KKP politikájával, mivel ez a politika biztosítja számukra a fejlődés, a gazdagodás lehetőségét. Nem zárható ki azonban, hogy a tőkésosztály érdekei egy ponton szembe kerülnek a szocializmus érdekeivel.

A magántulajdon alaptermészete a kizsákmányolás. Nem zárható ki az sem, hogy azok a tőkés vállalatok, amelyek ma a tőke működtetése szempontjából elégedettek a fennálló politikai rendszerrel, holnap nem állnak elő a rendszerváltás igényével.

A „piaci viszonyok”, a tőkés elemek, a pénz – a mi tapasztalatunk szerint – megváltoztathatja a kommunista pártot is. Eluralkodik a pénz iránti vágy, a kispolgári szemlélet. A párt – ahogyan ez Magyarországon is történt – elveszítheti munkásjellegét, marxista vonásait.

Mi igaznak tartjuk Lenin tanítását arról, hogy az új gazdaságpolitika, a NEP korlátozott időre szól, és korlátozott nagyságú. Ha túllépi ezeket a kereteket, kapitalizmusba torkollik.

A Munkáspártnak a szocializmussal, a közösségi társadalommal kapcsolatos nézeteit tartalmazza a Munkáspárt Új Programja. E szerint a szocializmus, a közösségi társadalom az emberek olyan közössége, amelyben a dolgozó nép gyakorolja a politikai hatalmat. Ahol a termelő eszközök nem a tőkésé, hanem a többség, a dolgozó nép kezében vannak. Olyan társadalom, ahol átfogó tervgazdálkodás van. Olyan társadalom, ahol az emberek munkájuk szerint részesednek a megtermelt javakból.

Meggyőződésünk, hogy a szocializmus e tényezőktől válik szocializmussá. Ezek a tulajdonságok sokféle formában valósulhatnak meg, attól függően, hogy hol és mikor építik a szocializmust. De meg kell valósulniuk, mert ha nem, akkor beszélhetünk bármiről, csak éppen szocializmusról nem.

A Munkáspárt a magyar és az európai szocializmus történelmi tapasztalatai alapján vonta le azt a következtetést, hogy „a piac a kapitalizmus eszköze, a tőkés rendszer farkastörvényeinek színtere”.

A közösségi társadalomban a hatalom a munkásosztály, a dolgozók kezében kell, hogy legyen. Mít tudunk a magyar szocializmus korábbi tapasztalataiból? Az 1980-as években az akkori MSZMP a munkás-paraszt hatalmat egyre inkább össznépi hatalmként értelmezte. Fokozatosan átvette a polgári demokráciákra jellemző formákat. A kispolgárság, az értelmiség legális lehetőséget kapott a szervezkedésre, és a hatalom megszerzésére, és meg is szerezte.

Nézzük a tulajdon ügyét! A korábbi tapasztalatainkból okulva, olyan formákat keresünk, amelyben az emberek magukénak érzik a tulajdont, és érdekeltek lesznek a hatékony működtetésében. A közösségi tulajdonnak várhatóan több formája lesz: állami tulajdon, szövetkezeti tulajdon, a munkahelyi kollektívák csoport-tulajdona vagy más. Ezt nem ideológiai kérdésként kezeljük. A közösségi tulajdon működtetésére azt a formát kívánjuk alkalmazni, amely a leghatékonyabbnak bizonyul. De a lényeg nem változhat: a tulajdon a közösségé.

Úgy véljük, hogy a gazdaságban működhet magántulajdon, de csak korlátozottan, történelmileg rövidtávon és az össznépi érdekeknek alárendelve. A tőke utáni jövedelem csak átmenetileg és korlátozottan lehet jelen.

KÍNA A XXI. SZÁZADBAN

Az Európai Parlament Egységes Európai Baloldal – Északi Zöld Baloldal frakciója tanácskozást szervezett a múlt héten Kína XXI. századi szerepéről. Sokféle politikai erőt hívtunk meg - hangsúlyozta Brüsszelben Gabi Zimmer, aki 2012 óta vezeti a frakciót. A tanácskozás vezérmotívumaként megfogalmazta, hogy szeretnék jobban megérteni a kínai modellt. Az Európai Unió modellje a válság kezelésére a szociális kiadások csökkentése, s ez nyilvánvalóan nem jó.

SOKFÉLE NÉZET, SOKFÉLE ÉRTÉKELÉS

34 tagjuk van, 12 ország 17 politikai pártjának képviselői. A frakcióban eltérő ideológiai és politikai nézeteket képviselő pártok vannak jelen, így például a Görög KP, a Portugál KP, Cseh és Morvaország Kommunista Párja, vagy például a német Baloldali Párt, a svéd Baloldali Párt és mások. A frakción belül a németek a legerősebbek, 8 fővel vannak jelen. A görög és a portugál kommunistáknak jelenleg 2-2 képviselőjük van. A csoport alapvetően olyan pártok technikai koalíciója, amelyek nem tartoznak az EP egyetlen más nagy politikai „családjához” sem, s külön-külön nem lennének képesek frakciót alkotni.

A tanácskozásra neves baloldali személyiségeket hívtak meg. Jelen volt többek között Sitaram Yechuri, az Indiai KP (Marxista) vezetőségének tagja, Chris Mathlaka, a Dél-Afrikai Kommunista Párt külügyi vezetője, Robert Griffiths, a Brit KP főtitkára. Jelen volt és beszédet mondott Thürmer Gyula, a Munkáspárt elnöke is. Kínából Lai Hairong, a Kínai Kommunista Párt Fordító és Dokumentum Központja marxizmus-leninizmus osztályának helyettes vezetője, a tengeren túli elméletek és információk elemzésével foglalkozó központ megbízott vezetője jött el.

Willy Meyer, a spanyol Egyesült Baloldal EP-képviselője elmondta, hogy a kínai modell lényege a piac felszabadítása. Sitaram Yechuri szerint a kínai álmom a dolgozó emberek érdekeit szolgálja. A kínai modell éppen azért érdekes, mert alternatíva

lehet az EU liberális, „a piac mindent megold” politikájával szemben. Kiemelte, hogy Kína felismerte azt, amit Európa nem ismer fel, nevezetesen, hogy a korrupció tönkretesz az államokat. A kérdés az, hogy Kína képes lesz-e ellensúlyozni az USA és más imperialista hatalmak hatását.

Robert Griffiths arra hívta fel a figyelmet, hogy a kínai fejlődés is szül szociális konfliktusokat, a szakszervezeti mozgalom mégis fejletlen. Szerinte a volt Szovjetunió nagy hibája is az volt, hogy a dolgozók a szakszervezeteken keresztül nem kaptak közvetlen beleszólást saját ügyeik intézésébe.

Egész más kérdéssel foglalkozott Helmuth Scholz, a német Baloldali Párt EP-képviselője, aki szerint Kínában nő ugyan az egy főre jutó húsfogyasztás, de ennek a húsnak nem garantált a minősége. Kiemelte, hogy Kína fontos, de legalább ennyire fontos az 500 milliárd európai és 300 milliárd amerikai sorsa.

Samir Amin, az egyiptomi-francia származású társadalomtudós egyértelműen azt emelte ki, hogy Kína a kapitalista fejlődés útját választotta. A kínai siker titka pedig az, hogy létezik egy „szuverén kínai project”, ami saját, és nem olyan, mint a többi országé.

A vitában Lai Hairong aláhúzta, hogy ő nem a Kínai KP hivatalos véleményét képviseli. Ő sok kínai tudományos központ egyikének kutatója, s magában Kínában is sok mindenről vita van. Kína nem ért egyet mindennel, ami a világban történik, de ez nem jelenti azt, hogy Kínának mindennel szembe kellene szállnia. Kína önmaga érdekében akar fejlődni, és nem azért, hogy szembeszálljon az USA-val.

A szocializmusról szólva kifejtette, hogy a szocializmust ma már nem lehet az egykori „sztálini felfogás” szerint nézni, ami szerint a szocializmus a termelőeszközök teljes társadalmi tulajdonát jelenti. Kínában 2007-ig valóban csökkent az állami tulajdon részaránya, de megállt 30 százalékon. Lai Hairong szerint a 30 százalékos állami tulajdon elég a szocializmushoz. Emlékeztetett Teng Hsziao-ping (Deng Xiaoping) szavaira, aki azt mondta: „nem tudom, hogy mi a szocializmus, de a szocializmus biztosan nem lehet egyenlő a szegénységgel”.

Észak-Koreával kapcsolatban úgy fogalmazott, hogy Teng Hsziao-ping (Deng Xiaoping) gondolataiból kiindulva, Észak-Koreában nem szocializmus van, hanem szegénység. Kína megpróbál segíteni a koreaiaknak, de a gondjaikat maguknak kell megoldaniuk.

EURÓPA ZSÁKUTCÁBAN

A tanácskozás igazi értéke, mondta lapunknak Thürmer Gyula, hogy megismertük egymás véleményét, volt némi párbeszéd is. Természetesen mi sok mindent másként látunk. A tanácskozás legtöbb vendége ki sem ejtette a száján azt a szót, hogy szocializmus, a kínai sajátosságú szocializmust pedig propaganda szólamként, vagy egyszerűen a kapitalizmus barátságosabb szinonimájaként értékelték. Az európai baloldali értelmiség nem akar két dolgot kimondani: egyrészt, nem egyszerűen kicsik és nagyok harca folyik a mai világban, hanem a szocializmus és a kapitalizmus élet-halál harca. A másik: folyik a harc a civilizációk között is, s ebben mi, az európai keresztény civilizáció lemaradásban vagyunk.

FIZESSENEK A GAZDAGOK!

G8-CSÚCS: LONDONBAN MEGKEZDŐDTEK A GLOBALIZÁCIÓ-ELLENES TŰNTETÉSEK

Néhány nappal az észak-írországi G8-csúcst megelőzően megkezdődtek kedden az első globalizáció-ellenes tiltakozások Londonban. A brit rendőrség hat tüntetőt őrizetbe vett.

Összesen 100 rendőr vette körbe kedden délután a londoni Soho városrészben azt az épületet, ahol globalizáció-ellenes csoportok egyfajta főhadiszállást rendeztek be a tiltakozások idejére. Az épület közelében, a Beak Streeten dulakodás alakult ki a rendőrség és a tüntetők között, mikor a rendőrség néhány embert őrizetbe vett.

A tüntetéseket „Carneval against Capitalism” (Karnevál a kapitalizmus ellen) mottó alatt a „StopG8” nevű csoport szervezi. Estére London két központi részén (Picadilly Circus, Oxford Circus) terveztek akciókat.

Az aktivisták egyébként már napközben fekete, piros és zöld zászlókat lengetve, globalizáció-ellenes transzparenszekkel vonultak végig az Oxford Street-en. Az Associated Press amerikai hírügynökség fotósa szerint kisebb dulakodás alakult ki a rendőrség és a tüntetők között, egy közreadott videofelvételen egy tiltakozó látható, ahogy egy rendőr földre kényszeríti.

A „StopG8” a múlt hónapban közzétett Londonról egy térképet, amin száz lehetséges helyszínt jelöltek meg, ahol a tüntetők „kimutathatják haragjukat”. A térképen megtalálhatók többek között a Citi és a Barclays bankok, a Man Group és a Paulson befektetési alapok, de Szaúd-Arábia és az Egyesült Államok londoni nagykövetsége is. A megjelölt intézmények elővigyázatosságra intették munkatársaikat.

A legfejlettebb országok és Oroszország találkozási pontját idén az észak-ír Lough Erne tóvidéken, Enniskillen városka közvetlen közelében rendezik június 17-18. között. A brit rendőrség fokozottan készül az eseményre, összesen 8000 rendőrt vontak össze Észak-Írországra, valamint hetek óta zajlik a gyanús személyek őrizetbe vétele és a robbanóanyagok, fegyverek lefoglalása.

Az előzetes becslések szerint több ezer, a globalizációt és a környezet kizsákmányolását ellenző tüntető tart majd demonstrációt a találkozót megelőző szombaton Belfastban, illetve a tárgyalások kezdetén Enniskillenben.

A TŐKÉS TÖRÖK KORMÁNY HAZUDIK

Recep Tayyip Erdogan elnök hazudik, amikor azt állítja, hogy figyelembe veszi a tüntetők követeléseit, hiszen még a sebesültek számát is elhallgatja – mondta a török kommunisták napilapjának Kemal Okuyan pártelnök. Okuyan szerint hamisan állítja Erdogan, hogy több rendőr sérült meg, mint tüntető, s az emberek érzelmeire akar hatni a valós számok elhallgatásával.

A kommunista politikus úgy értékeli, hogy az elnök sem előre, sem hátra nem tud lépni: ha visszavonul, egyedül marad, nagyobb rendőri brutalitást pedig nem

mer megkockáztatni. Okuyan szerint két alternatívája van Erdogannak: vagy előrehozott választásokat hirdet, megsúszva ezzel a kompromisszumokat a tüntetőkkel, vagy megvárja, amíg maguktól lecsendesednek a kedélyek, erre azonban nincs ideje.

A török elnök tárgyalásokat hirdetett a tüntetőkkel, előtte mégis rohamrendőröket vezényelt ellenük a Taksim térre, és megpróbálta egymás ellen kijátszani a tiltakozókat. A tüntetők azonban – soraikban a török kommunistákkal – egységet hirdettek, elhatározták, hogy nem ülnek fel Erdogan taktikájának.

A Magyar Kommunista Munkáspárt központi politikai lapja. Szerkeszti a szerkesztőbizottság.

Felelős szerkesztő: Fogarasi Zsuzsanna

Szerkesztőség: 1082 Budapest, Baross utca 61.; telefon: (1) 787-8621; telefax: (1) 780-8306 .

A Szabadság e-mail címe: info@aszabadsag.hu; internetcím: www.aszabadsag.hu

Kiadja: a Munkáspárt, a kiadásért felelős: Thürmer Gyula, elnök. ISSN 0865-5146

A Szabadság a Munkáspárt központjában és alapszervezeteinél megrendelhető.